

HALLOWEENSKÉ PSANÍ

**VŠECHNY PŘÍBĚHY OBSAHUJÍ TĚCHTO 5
KLÍČOVÝCH SLOV:**

**DUCH, HOROR, TMA, BLIKAJÍCÍ SVĚTLO,
PAVOUK**

ŽÁCI ZŠ FANTOVA, KAPLICE

2022

Obsah

2.C NOČNÍ MŮRA DĚTÍ	3
2.C SAMOSTATNÉ PŘÍBĚHY	3
3.A BABIČKA	4
4.A STRAŠIDELNÝ PŘÍBĚH	4
5.A STRAŠIDELNÝ PŘÍBĚH	4
5.B DUCH VE SKLEPĚ	5
5.B JÁ A KAMARÁD	6
5.B DŮM	6
5.C STRAŠIDELNÝ PŘÍBĚH O FANTOVCE	7
6.A NOC JAK Z HORORU	7
6.B DĚSIVÝ DŮM	8
6.C KRVAVÁ NOC	9
7.A HALLOWEENSKÁ NOC	9
7.B STATEK V TAJEMNU	10
8.A OPUŠTĚNÁ BUDOVA	11
8.B KRVAVÝ MASAKR	12
8.C HALLOWENSKÉ PSANÍ	12
9.A NOČNÍ MŮRA	13
9.B PAVOUČÍ ZMIZENÍ	14
9.C U DĚDY	14
OSMÁCKÉ ANGLICKÉ PŘÍBĚHY	15
THE ABANDONED SCHOOL	15
THE STORY OF OLD WOMAN ELKE	16
SPIDER GIRL IN AN ABANDONED HOUSE	16
IN THE FOREST	16

Texty byly ponechány v původní podobě.

2.C NOČNÍ MŮRA DĚTÍ

Venku se začalo stmívat. Eliška a Honza se chystali do postele. V domě začala blikat světla. Děti se moc bály, protože byly doma samy. Rodiče odešli do práce.

Když děti usínaly, zdálo se jim, že je kradou duchové. Dostaly se mezi obrovské pavouky. Začali je kousat do ruky, do nohy a do hlavy. Všude byla tma. Bylo to jako v nějakém hororu.

Najednou se udělalo světlo. Rodiče se vrátili z práce domů a probudili své děti. Hrůza, kterou děti zažily, byl jen sen.

2.C SAMOSTATNÉ PŘÍBĚHY

Ahoj tati! Ahoj miláči! Tome, pojd' se dívat na horor. Dobře Sabri. Asi nám začala blikat světla. Pojd' už spát. Huuuu! Co to je? ÁÁÁÁ. Co? To je pavouk. Ale neboj. Já se zase bojím tmy. A baf! Huuu! Tati, to jsi byl ty jako duch?

Evelinka

Jednoho dne se udělala tma. Anetka šla spát a najednou cítila, že ji někdo unáší. Nějaký duch ji unesl do hororového baráku. Lezl po ní velký pavouk a byla tam tma a blikala tam světýlka. Maminka rozsvítila světla a Anetka se vzbudila.

Adélka

Bylo nebylo, byla jedna Anička a Lukáš. A měli pavouka. Ten pavouk byl zlý. A Lukáš namaloval ducha. A ten duch byl hodný. Anička a Lukáš jeli na kole a najednou byla tma. Běželi domů, na posteli usnuli a zdálo se jim, že jsou v nějakém hororu a lezli po nich pavouci a v domě blikala světla.

Agathka

Ahoj, já se jmenuji Tenboj. Hraju Roblox horor a tam jsou pavouci a duchové a tma a blikající světla.

Vojta

Žila holčička Adélka a ta byla v lese a zabloudila. Ztratila se a chytl jí duch. Odnsl ji k pavoukům. Byla tam tma. Začala bouře a Adélka našla dům z blikajícími světýlky. Byl to horor.

Barborka

Venku začalo foukat. Hana s Tomíkem šli spát. Zdálo se jim, že jim lezou pavouci na hlavě a na ruce a že duchové lítají vedle nich. Pak začala blikat světla a pak přestala blikat a byla tma. Horor.

Linda

3.A BABIČKA

Šla babička na hřbitov zapálit svíčku. Na hřbitově uviděla blikající světýlko a u něho velkého pavouka. Bála se k němu přiblížit, protože se pavouků vždy bála i ve dne, a což teprve, když byla tma ... A tak šla domů. Jenomže když šla spát, stále se jí ve snu zjevoval pavouk ze hřbitova jako duch, se kterým musela bojovat.

Když se ráno probudila, říkala si, jaký to prožila horor.

Kristýnka Smoláková

4.A STRAŠIDELNÝ PŘÍBĚH

Jednou jsem šel ze školy. Bylo něco kolem půl osmé večer. Šel jsem kolem opuštěného domu a viděl jsem blikající světlo a říkal jsem si: „To není možné, však tam nešla celých dvacet let elektrina!“

Vešel jsem dovnitř a viděl hororového klauna, který rozsvěcoval a zhasínal. To světlo, které jsem viděl blikat. Když klaun po desáté rozsvítil a zhasnul světlo, tak zmizel a všude byla tma. Potom jsem viděl miliardy červených očí. Byli to pavouci a já jsem se tak lekl, že jsem vyběhl z toho domu a křičel jsem na celé město.

Když jsem znova nabral odvalu, šel jsem tam znova. Vešel jsem dovnitř, byl tam duch, který si pořád něco šuškal. Znělo to jako: „Zabít, zabít!“ A já jsem cítil, jakoby mě něco pořád projíždělo po zádech a potom mě to propíchno a byl to ten klaun. A já spadl na zem a jenom jsem si říkal: „Proč jsem tam chodil?“ A potom jsem umřel.

Lukáš Fiala

5.A STRAŠIDELNÝ PŘÍBĚH

Ve Fantovce straší. Je Halloween a ve škole je tma. Je totiž večer.

Třída 5.A se sama bez učitelky vydala prozkoumat školu a možná tam budou muset i spát.

ÚÚÚÚÁÁÁÁ ozvalo se za rohem. Většinu dětí to vyděsilo, je to jako v hororu, říkaly si. Najednou problikla světla. ÁÁÁÁÁ vykřikly holky. Holky byly v přízemí a tak se po chvílce rozhodly, že se vydají prozkoumat první patro.

Když dorazily do prvního patra, tak doslova strnuly hrůzou a nehybně zíraly. Po zemi lezlo nejmíň sto pavouků. "Co budeme dělat? Nevím, ti pavouci jsou asi jedovatí. To snad ne! Ale ano". Je jedenáct hodin večer a všichni se bojí.

Dvanáctá hodina uplynula a jsou ve druhém patře a vidí ducha. Všichni křičí a schovají se do třídy 5.A. Zde potom museli strávit celou dlouhou noc. Uff oddychli si a pak už si jen povídali a smáli se, i když tam byli pavouci a duchové. Ale vůbec je nenapadlo, že pavouci a duchové se docela snadno přemístí.

Za chvíli od dveří začalo hrozně táhnout a děti si všimly, že se dveře otevřely. Ajaj to není dobré. Stál před nimi velký děsivý duch. Najednou uslyšely, jak někdo zakřičel. Byla to jejich paní učitelka Zuzana Malá. "Pomoc, tady jsem". Děti se rozběhly za tím voláním. Zjistily, že to volání se taky hýbe a jde k jídelně. A když tam dorazily, tak vážně uviděly jejich učitelku. Jeden duch jí uvěznil v jídelně. Děti jí otevřely a společně utíkaly před duchy a pavouky do třídy.

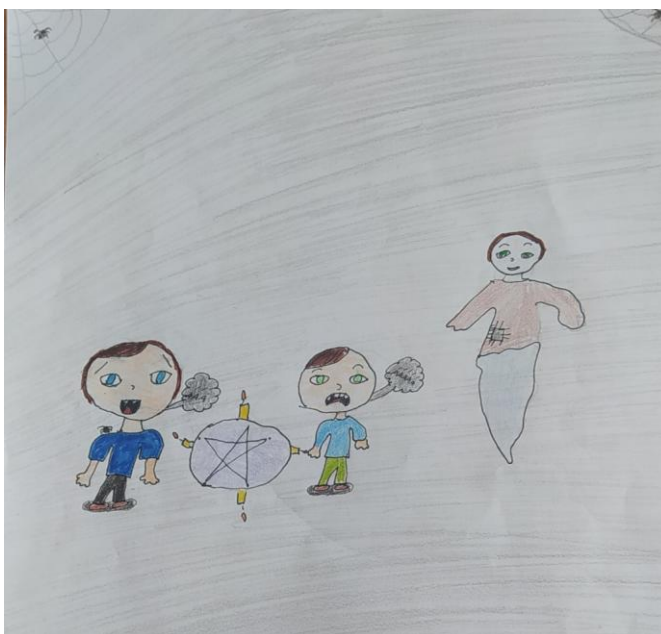
Protože všechny vchodové dveře hlídali duchové, navázaly děti své oblečení na tělocvik a pomocí svázaného lana sešplhaly spolu s učitelkou po laně dolů a tak se útekem zachránily před duchy a pavouky.

Zuzana Debnárová

5.B DUCH VE SKLEPĚ

Jednoho dne, 31. října, Arnoštovo rodiče odjeli na služební cestu a svěřili Arnoštovi dům. Arnošt věděl, že před mnoha lety tam žil pán jménem Jack, který vyvolával duchy. Ale zpět k příběhu...

Byla už tma a Arnošt se rozhodl, že zavolá Pepíkovi a řekne mu, že půjdou vyvolávat duchy do sklepa. Když Pepík dorazil, zmocnil se ho strach, ale Arnošt ho uklidňoval, že to bude v pohodě. Ve sklepe to začalo divně smrdět, ale chlapci si toho nevšimli a začali vyvolávat duchy. Ale najednou tma. Pak začalo světlo blikat. Bylo to jako v hororu. Pepík začal křičet, ale Arnošt ho napomínal, ať neřve, že je to znamení, že jsou duchové tu. Pepík zjistil, že má na rameni pavouka a chtěl, aby ho Arnošt sundal, Ve chvíli, kdy pavouka odhodil, zjevil se jim zesnulý pan Jack a v tu chvíli zmizeli i oba chlapci.

Arnoštovi rodiče se domů nikdy nevrátili, zemřeli při autohavárii.

Dominika Ševčíková, Pavel Ločárek, Andrei Bakarzhi,
Kateřina Toncarová, Štěpán Račák, Dominik Mašek

5.B JÁ A KAMARÁD

Byl jsem doma a tma byla hodně brzy, koukal jsem v posteli v mobilu na horor a najednou se rozsvítilo blikající světlo. Začal jsem se bát. Pak spadla knížka. To jsem se lekl. Myslel jsem si, že je to duch, ale když jsem se pořádně zakoukal, zjistil jsem, že je to pavouk. Zakřičel jsem a pavouk se lekl a utekl. Běžel jsem do sklepa, strašně jsem se bál, ale tam jsem se celkem uklidnil a šel se zase dívat do postele na horor.

Najednou mi přišla zpráva od kamaráda, zda nemůže přijít k nám. Rodiče to dovolili a za deset minut už někdo zvonil za dveřmi. Myslel jsem si, že je to on, šel jsem se kouknout k oknu, ale nikoho jsem neviděl. Napsal jsem tedy kamarádovi, kde je, ať si pospíší. Neuběhly ani dvě minuty a kamarád celý vystrašený přiběhl k nám, že ho nahání černý stín a že se bojí. Uklidnil jsem ho a šli jsme spát.

Během noci jsme ale slyšeli divné zvuky, ale neřešili jsme to. Ráno jsme se však probudili se škrábanicemi na zádech.

Barbora Mezsarosová, Erika Nekužová, Matěj Koschant,
Kvido Zima, Adam Chrást'anský, Petr Furiš

5.B DŮM

Celé to začalo tak, že jsem šel s kamarádem na pouť. Byl to zcela normální den, ale pak to začalo...

Rozhodli jsme se, že půjdeme na pole, jen tak se projít. Tak jsme šli a šli... a najednou uviděli opuštěný dům. Než jsme došli až k němu, byla už tma jak v pytli. Vešli jsme dovnitř, otevřeli dveře a jediné co viděli, byla rozvrzaná stará skříň zamčená zámekem. Opodál stála železná tyč. Vzali jsme ji a zkusili dveře od skříňe vypáčit. Povedlo se a před námi se objevily další dveře a za nimi schody dolů.

Byla tam tma, jediné světlo, které tam bylo, byla blikající žárovka. Když jsme

scházeli po schodech dolů, uviděli jsme obrovského pavouka. Nenechali jsme se odradit a šli dál. Tu se před námi objevila bílá postava, jak kdyby to byl nějaký voják. Než jsme se vzpamatovali, postava zmizela a za ní byly skříně.

Jedna skříň měla v polici zelené oblečení s helmou, ve druhé skříni nic nebylo, ale byla o ni opřená starobylá puška a ještě z ní byl cítit střelný prach.

Pokračovali jsme dál v prohlídce domu a dostali se do poslední místnosti. Jakmile jsme překročili její práh, propadli jsme se do podzemí. Byl tam cítit plyn a začali jsme se dusit. Uviděl jsem dveře, s lapajícím dechem jsem k nim odtáhl kamaráda, otevřel je a nadechli jsme se čerstvého vzduchu. Rychle jsme se zvedli a utíkali zpět na pole a domů. Dodnes nevíme, co se stalo, ale v noci se budíme strachy.

Aneta Hanzalíková, Karolína Nguyen, Tom Ertl,
Erik Šubarda, Daniel Štrauch, Artem Herhel

5.C STRAŠIDELNÝ PŘÍBĚH O FANTOVCE

Jednoho dne se na naší škole začaly dít divné věci. V knihovně najednou létaly knížky. Pan učitel Císař se tedy rozhodl, že bude hlídkovat a záhadu rozluští. Zůstal tedy v kabinetě, kde se z ničeho nic objevil obrovský pavouk, a začala blikat světla. Pan učitel se polekal a vyběhl ven z kabinetu. Všude kolem byla tma. Na chodbě byla kostra jménem Arnošt, která vypadala jako duch. Pan učitel si připadal jako v hororu. Přesto šel do knihovny, kde stále létaly knihy. Vypůjčil si z knihy Harryho Pottera kouzelnou hůlku. Vše dal do pořádku a naši školu zachránil. Je to náš hrdina.

Kateřina Toncarová

6.A NOC JAK Z HORORU

Jednoho večera jsem se koukala na horor. Když skončil, mamka mi zhasla světlo. V pokoji jsem měla tmu. Šla jsem si lehnout. Uslyšela jsem cizí kroky. DUP!!! DUP!! DUP! KDO TO JE?! DUCH? UFF! Ježišmaria, to jsi ty Charlie. Pes spokojeně vrtí ocasem. To jsi mě vyděsil!

Šla jsem spát. Po chvíli mi v pokoji z ničeho nic začalo blikat světlo. Za chvíli ale přestalo, ignorovala jsem to. Nastalo ráno a já se vzbudila. Měla jsem poškrábaná záda. Byla jsem v šoku. Šla jsem to říct mamce a ta pronesla: „Zkus to ještě jednu noc a uvidíme.“ Lehla jsem si do postele a koukala se do stropu. Na stropě jsem uviděla pavouka. Zase jsem uslyšela kroky. DUP!!! DUP!! DUP! Běžela jsem to říct mamce. Šly jsme spolu do mého pokoje. Před dveřmi místnosti stál můj pes a štěkal do tmy. Dodnes nevíme, co to bylo. Já si myslím, že to byl nějaký duch.

Nela Novotná

6.B DĚSIVÝ DŮM

Jednou u dívky jménem Elizabet spala její nejlepší kamarádka Charlie. Nudily se, a tak je napadlo, že zkusí Ouija tabulku, kterou přinesla Charlie. Zapálily svíčky a začaly vyvolávat duchy lidí, kteří kdysi umřeli v domě naproti. Najednou spadala tužka ze stolu a ukazovala směrem na sousední dům. Ale ani Elizabet ani Charlie nedošlo, že se jedná o znamení. Charlie odjela domů a ani jedna na to nemyslely.

Po týdnů opět Charlie přijela k Elizabet domů na přespání, protože Liziny rodiče byli zrovna pryč. Ale najednou Elizabet zahlédla v okně strašidelného domu několik záblesků blikajících světel. Protože v tom děsivém domě umřelo mnoho lidí, všichni ho nazývali strašidelný dům. Dívky se tedy rozhodly že ho půjdou prozkoumat, ale nemohly tušit, co je tam čeká.

Doma si vzaly baterky a přišly ke dveřím domu. Dveře byly odemčené, a tak se rozhodly vejít dovnitř. Vevnitř byla tma, a tak se rozhodly rozsvítit si baterky. Před sebou měly točité schodiště, které vedlo do vrchního patra. Elizabet se to přestávalo líbit a chtěla se vrátit domů, ale Charlie ji nutila zůstat. Dívky se začaly dohadovat, když se najednou z vrchního patra ozval skřípot podlahy. Nejdřív jednou. Pak dvakrát. Elizabet měla pocit, jako kdyby se ten zvuk přibližoval, ale v moment posledního skřípnutí zkamenněla. Zvuk se ozval od schodiště. Najednou nastalo ticho.

“ChaAarRrLieEe” ozval se hlas nad schodištěm. Ten hlas byl tichý, a sotva srozumitelný, ale zněl lidsky. Možná až moc lidsky. Charlie jako kdyby v transu se pustila Elizabet, kterou doteď držela za ruku a vydala se po schodišti. Elizabet ji znovu chytla, ale Charlie ji nadlidskou silou odmrštila. Elizabet odletěla několik metrů, narazila celým tělem do zdi a ztratila vědomí.

Dívka se probudila v hromadě suti. Byla celá zakrvácená a měla pocit, že nedokáže hýbat ani prsty na ruku. Chtěla se jen dostat z toho domu okamžitě pryč, jenže v tu chvíli jí došlo, že je v domě sama, a ne se svou nejlepší kamarádkou. Najednou se rozpomněla, co se stalo před tím, než ztratila vědomí. Venku byla stále tma a její rodiče si nejspíš stále užívali na večírku. Liz musela najít Charlie. Vyhrabala se z hromady starého dřeva a cihel, a kulhavým krokem se začala belhat ke schodišti.

Na vrcholu schodiště se prostírala dlouhá chodba, táhnoucí se snad přes celý dům. V chodbě se nenacházely žádné dveře. Jen prázdné rámy na zdech. S každým Liziným krokem se ozýval odporný skřípot.

Na konci chodby byly ztrouchnivělé dveře. Dívka se do nich opřela zbylou silou a dveře prolomila. S hlasitou ránou dopadla na rameno a vyjekla bolestí. V místnosti byl nesnesitelný puch a jediné, co bylo slyšet, byl třepot muších křídel. Uprostřed místnosti ležela Charlie. Liz začala křičet dívky jméno, přitom co se k ní pomalu plazila, ale Charlie nereagovala. Na tváři měla jakýsi flek. Až pomocí několika facek se podařilo Liz kamarádku probrat.

Obě dívky se objaly, navzájem podepřely, a vyrazily ke schodišti. V půlce dlouhé chodby však Charlie upadla. “Něco je se mnou špatně” vyhrkla Charlie. Liz na ni posvítla baterkou, ale na to, co viděla, jí nemohl připravit žádný horor. Flek na dívčině tváři se rozrostl po celém obličejí a z každého tohoto fleku vylézaly miliony malých pavoučků, kteří začali pojídat dívku samotnou.

Charlie začala ječet a Liz nevěděla jak jinak pomoc než tím, že se zvedla a začala utíkat pro pomoc, ale na prvním schodu klopýtla a zády se svezla až do přízemí. S velkou bolestí se dobelhala ven, a přeběhla přes ulici až domu, kde okamžitě zavolala pomoc.

Když na místo dorazila policie tak prohledala celý dům, ale po Charlie ani stopy. Jediné, co slyšeli, bylo skřipání podlahy.

Amy Fuchsíková

6.C KRVAVÁ NOC

Kdysi dávno žila jedna dívka jménem Ella, žila v domě společně se svým otcem. Jelikož její matka záhadně zmizela, zůstala Ella ve starém domě s otcem docela sama. Jednou v noci Ellu probudily podivné zvuky, nejdřív si myslela, že je to otcovo chrápání, ale pak si uvědomila, že otec to nebyl.

Vyšla z pokoje do chodby, kde byla ovšem ohromná tma. Sešla dolů do kuchyně a najednou viděla svou matku celou od krve. A než stačila cokoliv říct nebo udělat zablikalo světlo a matka zmizela. Ella nevěděla co dělat, tak si řekla, že se jí to asi zdálo, tak šla spát zpátky do svého pokoje. Ráno, když se vzbudila, šla za otcem mu povědět co se jí zdálo.

Otec tam však nebyl, jenom jeho postel a kapky krve. Ella se zhrozila a pomyslela si, že to mohla být pravda. To co se jí v noci přihodilo muselo nějak souviset s otcovým zmizením. Pomyslela si, že už matka mohla být dávno mrtvá a mohl to být jenom její duch. Připadala si jako v hororu. Šla do kuchyně si udělat snídani, otevřela lednici, ale všechno jídlo bylo pryč. Byl tam jenom černý pavouk.

Je to divné pomyslela si Ella a šla na zahradu. V tu ránu se k smrti vyděsila. Na stromě, který stál na jejich zahradě, visel její otec. Ella se vyděsila a s hrůzou utekla k sousedům pro pomoc. „Dobrý den,” řekla Ella. „No dobřej,” odpověděla sousedka rozespale. „Co se stalo? Snad nehoří?” Řekla sousedka. Ella řekla zhrouceně: „Otec je mrtvý.” Sousedka vykulila oči. „Jak mrtvý?” „Visí na stromě, asi je oběšen,” řekla Ella zhrouceným hlasem. „To není možné,” řekla sousedka. „Pojďte se podívat,” řekla Ella sousedce.

Sousedka si vzala župan, obula se a šla. Když přišly do domu sousedka se zhrozila, zakřičela a upadla na zem. Ella za sebou slyšela kroky, otočila se a už nic nespatriła. Upadla na zem a už se nikdy nezvedla ani nenadechla ani neotevřela oči. Jen poslední, co spatřila byla sousedka, která ležela bezvládně na zemi.

Anna Křížková

7.A HALLOWEENSKÁ NOC

Jednou jsme s kamarádkou Natkou spaly u mé babičky. Přes den jsme šly na procházku do lesa. Když jsme se vrátily, hodiny ukazovaly přesně 21:21. Natka se podívala i na datum a zjistila, že je 31.10. Podívaly jsme se na sebe a obě už jsme věděly, že si to dnes v noci užijeme.

Po večeri jsme šly do mého pokoje a tam jsem na stůl dala počítač. Našla jsem na něm horor „Halloweenská noc”. Pustila jsem ho a obě jsme se dívaly. Po 30 minutách nám v pokoji začalo blikat světlo. Blikajícího světla jsme se obě lekly a Natka světlo raději zhasla. Horor jsme dokoukaly a já jsem řekla: „Co kdybychom vyvolaly ducha?” Natka mi na to nic neřekla, a tak jsem vyndala vyvolávací desku.

Začaly jsme pokládat otázky, první jsem se zeptala já: „Pokud je tu nějaký duch, zjev se nám!” Jakmile jsem to dořekla, nastala velká tma a všechna světla zhasla. Zatím jsme se tolik ještě nebály, a tak jsme pokračovaly. Natka se zeptala: „Ty se nás bojíš? Ihned vylez!” Nastal velký chlad a my jsme se lekly. Ze zdí začali vylézat pavouci a všude byly pavučiny. Zůstaly jsme sedět uprostřed pokoje a odvolávaly jsme to, co Natka řekla. „Prosím! Přestaň, omlouváme se!”, prosily jsme. Ze zdí se ozval příškrčený hlas: „Běžte do nejtemnějšího lesa a zahrabte tam mrtvé zvíře!”

Obě jsme se na sebe podívaly a já jsem vykřikla: „Musíme to udělat, jinak nás ten démon posedne!” Vzala jsem do ruky nůž a běžela jsem před dům. Natka šla rychle za mnou. Uviděla jsem holuba. Rozběhla jsme se za ním a napíchlá ho na nůž, který jsem držela v ruce. Natka se hrozně lekla. „Můžeš za to ty!”, řekla jsem ještě v klidu. Po tom, co jsem jí to řekla, mi už neodpověděla. Běžela jsem do lesa, po pár minutách cesty jsem za sebou v dálce viděla Natku, jak pospíchá za mnou. Neřešila jsem to a otočila se zpátky.

V lese jsem holuba zahrabala, ale najednou se za mnou ozvala velká rána. Jen jsem viděla, jak se Natka propadá do země a za nohu ji tahá démon. Byl to určitě ten, kterého jsme vyvolaly. Nemohla jsem jí pomoci, byla jsem v nějaké paralýze. Ovládl mě démon. Po tom všem jsem v klidu odešla domů.

Ano, možná si říkáte, že jsem jí mohla pomoci, ale opravdu to nešlo. Druhý den jsem o tom všem řekla rodině, která z toho byla vyděšená. Usoudili, že bude lepší, když se svěřím do rukou lékařů. Léčím se už dvanáct let a pořád to vše vidím ve snech. Před sebou mám ještě dlouhou cestu, která povede k uzdravení.

Michaela Kadlecová

7.B STATEK V TAJEMNU

Věřte nevěřte tato historka se doopravdy stala. Hlavní hrdinka příběhu je slečna Evička, která ho skutečně zažila. Pokaždé když, se někdo Evičky na tenhle skoro až hororový zážitek zeptá, naskakuje jí po celém těle husí kůže.

Tato podivná událost se stala v kempu, v krásném rekreačním prostředí poblíž řeky Lužnice v Jihočeském kraji, kde dodnes Evička pracuje jako provozní manager podniku. Kdysi dávno bývalo celé středisko venkovským stavením s velkým statkem a služebníky. Než si Evička našla práci na penzionu byla zaměstnána jako sekretářka v malé firmě. Konečně ji toto zaměstnání naplňovalo, a tak v něm trávila veškerý svůj čas. Zanedlouho se seznámila s Pavlem, který byl spoluvlastníkem restaurace. A jak šel čas, tak se do sebe zamilovávali. Později ji Pavel nabídl, že může přespávat ve staré části statku.

Hned první noc jako by slyšela někoho chodit po chodbách. Následující noci se děsivé zvuky ještě zesilovaly a Evička začala být vystrašená. „Co je to?“ řekla si pro sebe. „Ať už je to pryč, bojím se.“ Chtěla zjistit, co se po nocích děje, a tak zkusila párkrát nespát, aby se přesvědčila, jestli se jí to nezdá. Měla pravdu, nezdálo, byla si skoro jistá, že v pokoji zahlédla něco, cosi podivného. V místnosti, kde s Pavlem spali se najednou strašlivě ochladilo – „Brrrrr,“ cítila jako by na ni někdo dýchl. Úplně ztuhla a najednou viděla přízrak v otevřených dveřích, vypadal jako prostá žena s dlouhými vlasy v bílých šatech. Prála si, aby už bylo ráno a mohla vše povyprávět Pavlovi. Před snídaní mu vše vylíčila, ale jeho reakce ji poněkud zaskočila. Pavel jí připomněl, že často mívá živé sny o různých havěti a pavoucích.

Evička však věděla, že po ní zjevení něco chce. Ale co? Připadalo jí, že něco nebo někoho hledá. Bytost se objevovala jen ve tmě a dávala o sobě čím dál víc vědět, a dokonce po sobě zanechávala stopy, jako spadlý obraz, šumění televize, blikající světlo a otevřené dveře.

Evička se hlouběji začala zajímat o paranormální jevy, číst odborné literatury a setkávat se s lidmi, kteří měli už nějakou zkušenost s duchy. Z historie statku se dozvěděla o statkáři, který měl služebnictvo, z nichž většina byla muži a dvě služebné. Ale snad nejdůležitější informací od majitele penzionu pro ni bylo, že kdysi dávno došlo ke zmizení holčičky ze statku.

Dívka se jmenovala ANTHONIA a byla dcerkou služebné ELEANOR. Nikdy se její tělo nenašlo a matka se prý zbláznila a spáchala sebevraždu. Evičce došlo, že onen přízrak je bývalá služebná a hledá svoji ztracenou dcerku. Začalo jí to všechno dávat smysl a snažila se najít někoho, kdo by jí s tím pomohl. Našla a oslovila pár lidí od společnosti Ghostphenomena s prosbou o pomoc. Tito lidé se zabývají paranormálními jevy, což je vyvolávání duchů, a snaží se jim z tohoto světa pomoci odejít.

Nebylo vůbec jednoduché jim celou situaci vysvětlit, ale po dlouhé rozmluvě se jí to nakonec podařilo a organizace jí slíbila, že dorazí na místo a pokusí se ducha dostat ze statku pryč. Evička byla ráda, že přijedou a snad už bude klid. Majitele informovala o návštěvě skupiny lidí Ghostphenomena a dohodla s nimi omezení provozu penzionu. Do kempu dorazil tříčlenný tým a všichni netrpělivě čekali, co se bude dít. Evička je provedla celým stavením a ukázala jim, kde se bytost nejvíce objevuje. Vedoucí týmu Thomas ví, že nebude vůbec jednoduché navázat s duchem spojení, jelikož prostory byly obrovské. Po několika dnech vyčerpávající práce se podařilo s duchem navázat kontakt a zjistit, proč se zjevuje a co vlastně žádá. Thomas věděl, že duch není zlý a nehrozí jim žádné nebezpečí, a tak se jim podařilo přinutit Eleanor toto místo opustit.

Dneska jsou Evička a Pavel šťastnými manželi. Ze skutečně strašidelného pravdivého příběhu se dozvídáme, že duchové mohou být součástí i našeho světa.

Sára Merhautová

8.A OPUŠTĚNÁ BUDOVA

Jednoho dne jsem slyšel, jak si na chodbě skupina kamarádů povídá o opuštěné budově. Nějak jsem to neřešil a odešel jsem do třídy. Další den za mnou skupina kamarádů přišla a zeptala se mě, jestli bych s nimi chtěl prozkoumat opuštěnou budovu. Chvilí jsem přemýšlel a rozhodl jsem se, že s nimi půjdu. Řekli mi: „Dnes v 17:00 na náměstí”.

Když jsem tam přišel, tak jsme se hned vydali na cestu. Všude byla tma, cestou nás doprovázela blikající světla. Když jsme tam dorazili, zkusili jsme, jestli jsou hlavní dveře otevřené. Nevěřil jsem tomu, ty dveře nebyly zamknuté. Vstoupili jsme dovnitř a všude byla tma, naštěstí kamarádi měli svítilnu. Šlo poznat, že je ta budova už dlouho opuštěná, protože všude byly velké pavučiny a pavouci.

Když jsme šli po chodbě, viděli jsme jedny dřevěné dveře. Byly až na konci chodby. Byl tam ještě výtah, ale ten byl nefunkční. Došli jsme ke dveřím a otevřeli jsme je. Vstoupili jsme do velké místnosti s dalšími dveřmi, které vedly nahoru. V té místnosti jsme spatřili nějakou bílou postavu. Mysleli jsme si, že je to duch, ale neutíkali jsme. Přiblížili jsme se a zjistili jsme, že to byla jen židle překrytá bílým prostěradlem.

Na staré poličce stála televize, která se sama zapnula. V té televizi se začal přehrávat horor. Všichni jsme se lekli a začali jsme utíkat, protože tohle nebylo normální.

Utíkali jsme nejrychleji, jak to šlo a za pár sekund jsme byli venku před opuštěnou budovou. Zastavili jsme se a naposled se podívali na opuštěnou budovu. Odešli jsme a už jsme se tam nikdy nevrátili.

Filip Pham, Michal Mrenica

8.B KRVAVÝ MASAKR

Byla ještě noc, když jsme spolu s mojí kamarádkou Jülií vyrazily ráno do školy a při svitu blikajícího světla pouličních lamp probírali dnešní test ze zeměpisu, na který jsme se obě pilně učily. U školních dveří jsme potkaly nevrlého školníka, který jak již bylo známo, měl velice pohnutou minulost. Mnozí tvrdí, že brutálně zavraždil celou jeho rodinu, kterou následně zakopal na zahradě svého domu a sám se poté pokusil o sebevraždu. Přesně z tohoto důvodu jsme ho obešly obloukem, ale on se na nás podíval tak znechuceným pohledem, že jsme hned věděly, že nám zkazil celý den. Poté jsme se šly přezout a dát si věci do skříňky. Velice jsem se polekala, když jsem na své skříňce našla velkého pavouka, ale záhy jsem zjistila, že je to jen plastová hračka. Jak bych mohla zapomenout, byl přece HALLOWEEN!

Zazvonilo a já jsem se těšila na jediné, a to na oběd, ovšem to jsem ještě netušila, co mě čeká. „Panebože, zase maso!“ povzdychla jsem si, jelikož to jediné, co bylo posledních pár měsíců, bylo hovězí maso ze školní jídelny. V jídelně bylo rušno jako každý den, a tak jsem byla ráda, že jsem našla volný stůl k sezení, po chvíli se ke mně připojila i Jülie, abychom probraly dnešní test. Jülie odešla trochu dřív, aby stihla hodinu, když v tom jsme z chodby uslyšeli křik a volání o pomoc všichni učitelé okamžitě vyskočili ze židlí a běželi se podívat, co se stalo.

Po chvíli čekání několik učitelů přiběhlo s viditelnými skvrnami od krve na oblečení a řekli nám, že se máme schovat dozadu pod stoly, všichni byli v šoku a v jídelně propukla panika. Všichni, včetně mě, dožadovali odpovědi, těch se však nikdo nedočkal. Každá minuta tady mi připadala jako hodina, ale snažila jsem se být v klidu, když v tom jsem uslyšela něco jako vrkot motorové pily a naskočila mi husí kůže nejen z řezných ran na učitelově noze, které jsem předtím nezaregistrovala, ale i z velice povědomého smíchu, který se ozýval z chodby. Pak se stalo něco, na co v životě nezapomenu...

Do jídelny přiběhl školník s pilou celý od krve, bílý jako duch a s useknutou hlavou mojí kamarádky Jülie a začal se smát přes celou jídelnu. V tu chvíli jsem se cítila jako na horské dráze, na vše kolem sebe jsem zapomněla, mísily se ve mně emoce a jediné čeho jsem byla schopna, byl pronikavý pláč. Tento hororový zážitek skončil po zásahu policie a zastřelením děsivého školníka. Do této školy jsem se už nikdy nevrátila a škola byla zavřena.

Kateřina Jarková

8.C HALLOWENSKÉ PSANÍ

Je rok 2012, 16.7. a skupina kamarádů se vydá na hory do Tater. Cesta byla dlouhá, navigace ukazovala 6 hodin cesty, ale se zastávkami a kolonami cca 7h 20min. Když jsme se dostali na

místo, byli jsme 600 m od hotelu, vzali jsme batohy a šli jsme. Jelikož bylo docela pozdě, večer náš plán vypadal tak, že dojdeme na hotel, ubytujeme se a půjdeme spát.

Když jsme došli k hotelu, působil na nás podivně, světla problikávala, všude byly pavučiny s pavouky, zaklepalí jsme na dveře, po 5 minutách nikdo neotevřel, tak jsme otevřeli.

Na recepci stála zvláštní paní, která stála ve tmě, potom jsme požádali o klíče. Když jsme se dostali k pokoji, otevřeli jsme dveře, trochu nás znepokojovalo blikající světlo. Pak jsme šli spát, ale uprostřed noci jsem se vzbudil a uviděl jsem spadlý obraz, ale pamatoval jsem si, že když jsem šel spát, tak obraz byl na stěně.

Snažil jsem se usnout, ale znepokojoval mě výtah, který asi už 15 min jezdí nahoru i dolů. Když jsem vyšel z pokoje, tak připadalo mi to jak v hororu, pak jsem si všiml, že na konci chodby někdo stojí, vypadalo to jako na nějakého ducha.

Já jsem pak začal utíkat, protože on šel za mnou s nožem v ruce, já když jsem běžel tak jsem nedával pozor kam běžím, tak jsem běžel, ale zakopl jsem o nějakou flašku a vyletěl jsem z okna.

Ale když jsem spadl, tak jsem se probudil a byl jsem v posteli i vše bylo v pohodě, takže jsem zjistil že to byl jen sen...

Dominik Letiuka, Michael Uvačík,

Florian Kurtishi, Honza Kovář

9.A NOČNÍ MŮRA

Ahoj! Jmenuji se Radim, je mi 12 let a bydlím v malém městečku poblíž amerického Texasu. V našem městečku bydlí sotva 100 lidí. Nachází se zde jen pár obchůdků a malá základní škola. V okolí městečka se nachází rozlehlé husté lesy, v kterých, pokud je neznáte, se snadno ztratíte.

Jednou, když jsem šel ze školy domů, jsem narazil na starého pána, který mi říkal, že v lese viděl potulovat se dvě zraněné lišky a chtěl ode mě pomoci je najít. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem šel.

Hledali jsme už dlouhou dobu, ale lišky jsme pořád nenalezli. Už se začalo stmívat a starý pán se mi ztratil z dohledu. Volal jsem, ale nereagoval. Rozhodl jsem se jít směrem, který jsem si pamatoval, ale zabloudil jsem. Chodil jsem marně po lese a doufal jsem v objevení cesty zpět. V tom jsem uviděl v dálce blikající světlo, které ale hned zhaslo. Nedalo mi to a musel jsem se jít podívat blíž. Byla černočerná tma a já pomalu přicházel k nějakému velkému opuštěnému domu v naději, že zde naleznu telefon a zavolám si pomoc.

Přistoupil jsem k velkým starým dveřím a pomalu otevřel. Zaskřípaly. Najednou mě začalo něco svědit za krkem. Zkusil jsem to sundat, byl to malý pavouk. "Fůha". Hrozně jsem se lekl. Při procházení starého domu jsem se cítil jako v hororu. Na konci dlouhé chodby jsem uviděl v otevřené místnosti stůl s dokumenty. Přistoupil jsem blíž a v tom mě něco popadlo za rameno. Strnul jsem a nechtěl jsem se podívat dozadu. Pomalu jsem začal otáčet hlavu a najednou jsem uviděl bílý obrys nějakého ducha. Okamžitě jsem začal utíkat pryč a duch běžel, nebo spíše letěl, za mnou. Utíkal jsem, co mi síly stačily a v tu ránu jsem zakopl o

vyčnívající kořen a upadl. Hrozně jsem se bál a ve chvíli, kdy jsem spadl na zem, jsem se probudil ze strašného snu.

V tu chvíli se mi strašně ulevilo, že to byl jen hloupý sen a doufal jsem, že se mi už nikdy takový zdát nebude.

Lukáš Fiala

9.B PAVOUČÍ ZMIZENÍ

Začalo to, když mi bylo 9 let. Šla jsem stejnou cestou do školy jako vždy. Byla jsem zrovna u starého parku, o který se už dávno nikdo nestaral, když jsem si všimla, že se na jednom stromě začalo hemžit stovky pavouků. Nějak jsem si toho nevšimla, ale věděla jsem, že mnoho pavouků na jednom místě znamená smrt. V tu chvíli jsem radši běžela do školy.

Už je to pět let, co kolem toho podivného místa chodím a během té doby už zmizelo několik lidí. Za poslední tři roky jsem to začala vídat i ve škole a začali mizet žáci. Občas se mi stalo, že jsem ve snu zahlédla ducha jednoho z pohřešovaných lidí, ale stále jsem nevěděla, co to znamená. Až před týdnem šla moje nejlepší kamarádka už za tmy domů a naposledy byla spatřena v tom starém parku pod lampou s blikajícím světlem. Od té doby ji nikdo neviděl. Jsem si jistá, že to souvisí s těmi pavouky a proto jsem začala pátrat.

Na mapě jsem si začala označovat místa, kde se pavouci shromažďují. Dlouho jsem v tom neviděla žádnou spojitost, až mě jednou napadlo, že když body na mapě spojím, tak čáry, které body spojují, vytvoří pentagram. Prostředek pentagramu ukazoval na starý park a tak jsem se tam vydala, abych získala odpovědi. Přišlo mi to zvláštní, protože tím parkem chodím každý den a nikdy jsem si tam nevšimla ničeho zvláštního, až na ty pavouky. Chvíli jsem park prohledávala, ale stejně jsem nakonec skončila u toho stromu, kde jsem pavouky viděla prvně.

Nějakou dobu jsem tam jen tak stála a pozorovala, jak pavouci lezou přes sebe, když jsem si všimla že pár z nich tvoří cestičku, která směřovala někam k řece. Jak jsem pavouky následovala, dovedli mě až pod most, kde byla cesta do podměstských kanálů. Po chvíli chůze jsem uviděla zvláštní věci visící ze stropu. K jedné z nich jsem se přiblížila a hned nato jsem s hrůzou odskočila, když jsem si uvědomila, že jsou to ti ztracení lidé zakuklení v obřích pavučinách. Celé to bylo jak z nějakého hororu.

Zatímco jsem tam stála a snažila se si v hlavě uspořádat co se vlastně děje, uslyšela jsem, jak za mnou někdo dýchá. Pomalu jsem se otočila a uviděla rozčuchanou zohavenou ženu, která v ruce držela ostrý nůž a v okamžiku, kdy se naše oči střetly, mi ho vrazila do srdce.

Svou nejlepší kamarádku jsem tedy bohužel nezachránila, ale alespoň jsme byly zase spolu. Až na to, že navždy zůstaneme uvězněny v zatuchlých, podměstských kanálech.

skupina Elišky Kolouchové

9.C U DĚDY

Byl pátek. Chtěl jsem se podívat k dědovi o půlnoci a chtěl jsem ho postrašit.

Když jsem tam vešel, tak byla všude tma. Naštěstí jsem měl baterku. Zapnul jsem si ji a svítil jsem si na cestu a uviděl jsem schody. Rozhodl jsem se, že půjdu nahoru. Když jsem šel po

schodech nahoru, uslyšel jsem divné zvuky, ale moc jsem to neřešil. Když jsem byl nahoře, uviděl jsem vypínač, tak jsem si rozsvítil světlo. Šel jsem dál chodbou, ale najednou jsem uslyšel zabouchnout dveře a v tu chvíli se rozblikalo světlo a spadl na mě pavouk, proto jsem se hodně lekl a baterka, kterou jsem držel v ruce, mi spadla a rozbila se. Blikající světlo úplně zhaslo, ale nějaké světlo jsem viděl. Sice slabě, ale viděl. To světlo vycházelo ze sklepa.

Šel jsem do sklepa, ale najednou jsem upadl. Vstal jsem a uviděl jsem ducha. Hned jsem utekl z domu a běžel jsem ke kamarádovi domů. Zde jsem mu vše řekl a on mi potom řekl: „To musel být pro tebe horor.“

Vyspali jsme se a druhý den jsme se společně vydali zpátky do toho domu. Šli jsme do sklepa, kde jsem viděl ducha. Šli jsme dál ve sklepě a uviděli železné dveře. Zkoušeli jsme je otevřít, ale byly zamčené.

Procházeli jsme domem a chtěli jsme ho prozkoumat. Prozkoumali jsme vše až na půdu a zamčené dveře. Tak jsme šli na půdu. Prohledali jsme ji a už jsme chtěli odejít, ale najednou jsme uviděli klíč. Řekli jsme si, že to může být klíč ke zamčeným dveřím. Vzali jsme ho a šli jsme do sklepa ke dveřím. Zkusili jsme, jestli tam ten klíč pasuje a pasoval. Odemkli jsme dveře a polil nás strach. Báli jsme se, protože jsme nevěděli, co bylo za dveřmi. Sebrali jsme odvahu a otevřeli dveře.

Za dveřmi byla stará a neuklizená místnost. Chtěli jsme ji prohledat, a tak jsme to udělali. Našli jsme spoustu starých, ale pěkných věcí. Už jsme si oddechli a chtěli jít domů, ale uviděli jsme divný objekt ve skříni, která ležela na zemi pod plachtou. Znovu jsme se báli, ale přesto jsme šli k tomu. Odsunuli jsme plachtu a kamarád otevřel skříň a náhle omdlel strachy. Když jsem ho viděl, bál jsem se přiblížit ke skříni, ale sebral jsem odvahu a podíval jsem se tam. To, co jsem viděl změnilo můj život. Nebylo to nic nadpřirozeného, ale bylo to tělo mého dědy.

skupina Aleše Králky

OSMÁCKÉ ANGLICKÉ PŘÍBĚHY

THE ABANDONED SCHOOL

One day I heard a group of friends talking about abandoned school. They invited me to explore the school with them. I told them „I will go with you, guys.“ Next day we went to the abandoned school. It was so dark that we couldn't see anything. It was really creepy because there were only flashing lights in front of the school. We were scared but we went into the school. There was a long dark hall we needed to use our flashlights. There were stairs on our right hand so we went down to the dining room. There were a lot of spiders and cobwebs. We saw a coat on the chair and we thought it was a ghost so we ran to the next room. There was a scary doll. When we got closer to the doll, it somehow turned itself to us. We got scared so we broke the window and ran away from the school. It was like a horror movie. „Well, kids, this is the end, go to bed. GOOD NIGHT!“

Vojta Šulek, Michal Koclíř,
Filip Pham a Denis Bui

THE STORY OF OLD WOMAN ELKE

In the middle of the forest there is an abandoned house. The backstory of this house is that the old woman lived here in 90s. The woman killed thirty children.

Petr, Mára and Jarda went to this house, looking for some gold. Petr's flashlight ran out of the energy and Jarda forgot his flashlight at home so there was a darkness in here. When the flashlight discharged something bad happened. The spiders started climbing out of the toilet and the lights started flashing. They felt like they are in a horror scene. They ran to the basement. When they calmed down they saw a heap of gold in the end of the basement hall. They ran to the gold. When they collected it, they turned around and the old woman appeared there. Nobody sees them again.

David Šedivý, Aleš Komenda,
Markéta Holinková, Ema Straková

SPIDER GIRL IN AN ABANDONED HOUSE

Hi, my name is Luna. I would like to tell you a story of my horror experience with ghosts in an abandoned house. In 1898 there was a girl accidentally killed in this house. Nobody knows why she died and her body was never found. I decided to go to this house and find out what happened.

I went to the Czech republic, to Kaplice. The house is near by the town but nobody pays attention about it. I came to the garden of this house and walk in. The door was old and destroyed. I opened it and entered inside.

Kateřina Nováková, Veronika Jarková

IN THE FOREST

Sarah moved to a small village with only 4 houses in it. The village is next to the dark forest in Canada. There isn't any school so she has to go to the school in the town near by bus. Bus stop is in front of the forest. She doesn't like it because she has to go across the forest in the evening.

One day she went home after school and she saw flashing lights in the forest. She thought it was a ghost. She was scared and she started to run. In the middle of the forest Sarah tripped and she fell into a faint. When she woke up she was tied and she noticed that she was in the abandoned Cottage. Sarah saw a spider on the floor and she started screaming because she was really afraid of them. She felt like in horror.

After while a strange man came to her with a bloody knife. When he stretched out his hand to her Sarah suddenly woke up in the bus with tugging. Sarah found out that everything was only a nightmare. After that she never went across the weird forest with a calm soul.

Ensara Ejupi, Klára Kovaříčková,
Sabrina Vatlavicová, Kateřina Jarková